

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 1P/242/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110242320
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2010
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patrícia Železníková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2010:1110242320.2

Uznesenie

Okresný súd Bratislava I v Bratislave, v konaní pred samosudkyňou Mgr. Patríciou Železníkovou, v právnej veci maloletého dieťaťa A. L. W., nar. XX.X.XXXX, štátne občianstvo Slovenskej republiky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Martine, so sídlom Novomeského 4, 036 01 Martin, dieťa rodičov: matky J. I., nar. X.X.XXXX, bytom O. XX, XXX XX M., štátne občianstvo Slovenskej republiky, zastúpenej JUDr. Janou Hreňovou, advokátkou AK so sídlom Námestie 1. mája 6, 811 06 Bratislava a otca B. B. L. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom c/R. -9, M.-XXXXX, Z., štátne občianstvo Španielskeho kráľovstva, zastúpený JUDr. Jozefom Herbulákom, advokátom AK so sídlom Brnianska 1K, 911 05 Trenčín, o nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu takto

rozhodol:

Súd nariaďuje návrat maloletej A. L. W., nar. XX.X.XXXX do krajiny obvyklého pobytu do Španielska.

Súd štátu náhradu trov konania nepriznáva.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Dňa 21.10.2010 otec maloletej tunajšiemu súdu doručil návrh o začatie konania o návrat maloletej A. L. W. do krajiny jej obvyklého pobytu do Španielska.

Svoj návrh odôvodnil tým, že s matkou maloletej manželstvo neuzavreli, žili ako rodina v spoločnej domácnosti v Španielsku v byte otca na adrese c/R. -9, M.-XXXXX, kde spoločne vykonávali starostlivosť o dieťa. Matka zabezpečovala celodennú osobnú starostlivosť o dieťa a otec pracoval a finančne zabezpečoval rodinu. Matka maloletej dňa 21.7.2010 odišla s maloletou na Slovensko navštíviť svoju rodinu s tým, že sa vráti po dvoch týždňoch. Dňa 26. a 28.07.2010 však otcovi e-mailom oznámila svoje rozhodnutie zostať s dieťaťom na Slovensku. S takýmto konaním matky otec nikdy nesúhlasil a ani nesúhlasí. Má za to, že maloletá má obvyklý pobyt v Španielsku, kde od útleho veku vyrastala, je prihlásená k trvalému pobytu, evidovaná u detského lekára. Rovnako ako matka, ktorá sa až do svojho odchodu na Slovensko trvalo zdržiavala v Španielsku, kde si plánovali spoločnú budúcnosť, kde bola evidovaná na Úrade práce a bola prihlásená na štúdium na vysokej škole.

Otec v návrhu poukazuje na zákon č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, na ustanovenia Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, na ustanovenia Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí prijatého v Haagu dňa 25. 10. 1980, publikovaného v oznámení

Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky pod č. 119/2001 Z. z. (ďalej len "Dohovor"), na čl. 7 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.

Matka vo svojom vyjadrení uviedla, že nesúhlasí s návratom dieťaťa na územie Španielska, nikdy nemala v úmysle trvalo žiť a pracovať v Španielsku. Spolu s dieťaťom, ktoré sa narodilo na Slovensku v Martine, má evidovaný trvalý pobyt. Do Španielska za otcom maloletej matka pricestovala po pôrode v júli 2007, v záujme vytvorenia úplnej rodiny pre dieťa. Už v tom čase s otcom maloletej boli dohodnutí, že matka bude striedavo žiť v Španielsku i na Slovensku, kde bola maloletá evidovaná od narodenia u detskej lekárky a kde absolvovala povinné očkovania. Intervaly, v rámci ktorých sa matka zdržiavala s maloletou na Slovensku, boli podmienené týmito preventívnymi prehliadkami a očkovaním. Po príchode do Španielska v júli 2009 sa matka snažila vytvoriť maloletej A. funkčnú rodinu a preto sa snažila prispôsobiť životu otca a maximálne mu vychádzať v ústrety, a to i za cenu toho, že ju niektoré jeho požiadavky a nároky obmedzovali a izolovali. V záujme vytvorenia rodiny matka súhlasila, že sa dočasne presťahuje k otcovi maloletej do Španielska. Rodičia síce žili v Španielsku v spoločnej domácnosti, ale toto spolužitie matka z pohľadu rodiny hodnotí ako nefunkčné. Partnerské nezhody sa prehlibovali a ich vzájomné hádky sa stali pravidelnou súčasťou ich života. Matka sa pod tlakom zo strachu o dcéru podvolila požiadavkám otca, aj keď nimi veľmi trpela. Matka v ďalšom poukazuje na to, že otec sa o maloletú takmer osobne nestaral, domov prichádzal vo večerných hodinách a tak dieťa nemá vytvorený citový vzťah k otcovi a je naviazané iba na matku. Matka žila v Španielsku pod psychickým tlakom, keď nesmela bez prítomnosti otca maloletej telefonovať so svojimi rodičmi. Toto spolužitie sa pre matku stalo neznesiteľným a niekoľkokrát mu oznámila, že sa chce vrátiť na Slovensko. Reakciou navrhovateľa boli buď ubezpečenia, že sa zmení, alebo vyhrážky, že jej nedovolí s dcérou odísť. Navrhovateľ matku maloletej finančne nepodporoval, zabezpečoval iba základnú starostlivosť o dieťa, častým dôvodom hádok boli peniaze. Nezhody medzi rodičmi, boli spôsobené nedostatočným vzájomným poznaním a veľkým vekovým rozdielom. S posledným odchodom matky s dcérou na Slovensko otec maloletej súhlasil až po tom, čo pricestovala na návštevu za matkou jej sestra. Po príchode na Slovensko matka našla odvahu ukončiť vzťah s otcom maloletej a oznámila mu, že už nechce s ním žiť. Napriek tomu, že rodičia nemali rozhodnutím súdu upravené vzájomné rodičovské práva a povinnosti otec inicioval konanie o návrat maloletej do Španielska. Skutočnosť, že podpísala prihlášku maloletej do predškolského zariadenia v Španielsku, dôvodí obavou o seba a maloletú. Poukazuje na to, že keby mala v záujme trvalo žiť v Španielsku, zabezpečila by sústavnú zdravotnú starostlivosť o dieťa v Španielsku. Matka má za to, že zo Španielska odišla so súhlasom otca maloletej a skutočnosť, že sa následne rozhodla vzťah ukončiť nie je samo o sebe neoprávneným premiestneným dieťaťa, v čase keď odišla s dieťaťom na Slovensko, vykonávala reálne opatrovnícke právo sama, nakoľko sa o dieťa osobne starala. Okresný súd v Martine na návrh matky, zveril dieťa predbežným opatrením do jej osobnej starostlivosti po tom, čo sa vrátila s dieťaťom na Slovensko. Taktiež navštívila krízové centrum J. v E., podľa stanoviska ktorého z 31.8.2010 sa otec maloletej voči matke dopúšťal domáceho násillia, ako psychického, tak i sexuálneho.

Súd konal a rozhodol podľa § 101 ods. 2 O.s.p. bez prítomnosti kolízneho opatrovníka, ktorý sa na pojednávanie bez ospravedlnenia nedostavil.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom otca, matky, správou Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Martine z 2. a 6.09.2010, rodným listom maloletej, originálom žiadosti otca o návrat dieťaťa zo 4.8.2010, potvrdením o trvalom pobyte matky a maloletej z mestského registra obyvateľov v M. zo 16.2.2010, žiadosť o prijatie do štátnej materskej školy zo dňa 27.4.2010 v M., doklad o vydanie zdravotnej karty maloletej z 21.1.2010, potvrdeniami o návšteve detského lekára v M., e-mailovou komunikáciou medzi rodičmi po odchode matky na Slovensko, zdravotným poistením matky maloletej v Španielsku z 3.5.2010, prihláškou matky na VŠ štúdium v Španielsku z 22.10.2009, kópiou dokladu vydaného príslušným úradom práce v španielsku o registrácii matky maloletej v evidencii uchádzačov o zamestnanie, kópiou palubných lístkov preukazujúcich pobyt matky a maloletej na Slovensku, potvrdením o trvalom pobyte matky a maloletej vedené mestom M., potvrdenie o vedení zdravotnej starostlivosti maloletej u detskej lekárky v M., listom Krízového centra J. v tiesni z 31.8.2010, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav:

Maloletá A. L. W. je štátnou občiankou Slovenskej republiky, narodila sa dňa 27.5.2009 na Slovensku v meste M., kde je od svojho narodenia prihlásená, ako aj jej matka, k trvalému pobytu. Pochádza z nemanželského vzťahu rodičov J. I., štátnej občianky Slovenska a B. B. L. W. štátneho občana Španielskeho kráľovstva.

Z výpovede rodičov a priložených listinných dôkazov súd zistil, že po narodení maloletej sa rodičia dohodli vytvoriť pre dieťa kompletnú rodinu a za týmto účelom sa matka 10.07. 2009 presťahovala k otcovi do Španielska, kde viedli na adrese c/R. -9, M.-XXXXX, spoločnú domácnosť a kde spoločne vykonávali starostlivosť o dieťa. Matka i maloletá boli prihlásené k trvalému pobytu v Španielsku, matka začala študovať na vysokej škole a ako rodičia spoločne dieťa prihlásili do predškolského zariadenia. Matka bola evidovaná na príslušnom úrade práce ako uchádzačka o zamestnanie. Z dôvodu, že dieťa bolo po narodení registrované u detskej lekárky na Slovensku, matka za účelom absolvovania pravidelných prehliadok a očkovania, ako i za účelom návštevy svojej rodiny absolvovala so súhlasom otca pobyty na Slovensku od 2.8.2009 do 4.9.2009, od 23.11.2009 do 21.12.2009, a od 19.3.2010 do 22.4.2010. Naposledy za rovnakým účelom so súhlasom otca vycestovala 21.7.2010, pričom dňa 26. a 28. 07. 2010 mu e-mailom oznámila skutočnosť, že sa viac do Španielska nevráti.

Zoznámili sa niekedy vo februári 2008 cez internet, asi po jednom mesiaci matka maloletej vycestovala do Španielska, kde jej ubytovanie zabezpečil otec maloletej. V čase zoznámenia matka podľa jej udania ovládala španielsky jazyk veľmi málo (otec udáva, že rozprávala výborne), komunikovali v angličtine, mala v záujme zdokonaľiť sa v jazyku a nájsť si prácu. Matka maloletej ešte počas strednej školy v roku 2006/2007 absolvovala pobyt v Španielsku a ako absolventka Hotelovej akadémie prax v hoteli. Od roku 2007 mala v Španielsku pracovné povolenie. V septembri 2008, po návšteve otca na Slovensku u rodiny matky zistila, že je tehotná, pričom uvažovala o interrupcii. Otec maloletej s týmto riešením nesúhlasil. Počas tehotenstva mala matka rizikové tehotenstvo a i z dôvodu určitej jazykovej bariéry sa rozhodla rodiť na Slovensku, čo narušilo vzťahy medzi rodičmi. Mesiac pred narodením maloletej pán W. prišiel na Slovensko a žil až do pôrodu u rodičov matky. Pre napätie a rozpor s matkou matky maloletej sa vrátil do Španielska, pričom po následnom urovnaní vzťahov sa matka rozhodla pricestovať s dieťaťom do Španielska.

Z výsluchu matky súd zistil, že súhlasila, že bude s dieťaťom žiť v Španielsku, i keď sa rozprávali i o tom, že v budúcnosti by sa presťahovali do Bratislavy. Matka zabezpečovala osobnú starostlivosť o dieťa, otec pracoval. Udáva, že domov chodil v neskorých večerných hodinách a osobnú starostlivosť o dieťa nevykonával. Matka za účelom návštev detskej lekárky a svojej rodiny navštevovala Slovensko, prihlásila sa v Španielsku na úrad práce, začala študovať na vysokej škole a spoločne dieťa prihlásili do predškolského zariadenia. Matka udáva, že otec po tom, čo si v marci 2010 našiel novú prácu nebýval často doma, zmenil sa, navštevoval takmer denne svojho chorého otca, po práci chodil rovno k svojim rodičom, začali sa hádať. Vadilo mu, že dieťa bolo naviazané na matku, vytykal jej, že ju berie na ruky ako náhle zaplače. Dôvodom hádok boli peniaze, kontroloval jej telefonické a mailové kontakty, často si vyžadoval sex, pričom nebral ohľad na to ako sa cíti. Začali sa medzi ňou a otcom maloletej vážne nezhody, pričom jej mal otec povedať, že bez jeho súhlasu nemôže s dcérou opustiť Španielsko, lebo dieťa tam má obvyklý pobyt. Zistila neveru svojho partnera. Aby upokojila situáciu, ospravedlnila sa mu a zavolala svoju sestru na návštevu. Potom otcovi oznámila, že sa spolu so sestrou vráti na Slovensko kvôli očkovaniu dieťaťa, tak ako vždy. Keď 21.7.2010 odchádzala zo Španielska, nebola ešte rozhodnutá, že na Slovensku ostane. Partner ju fyzicky nikdy nenapadol, išlo o psychický nátlak, že ju neustále kontroloval. Nezhody v rodine nikdy neriešila cestou príslušných úradov.

Z výsluchu otca súd zistil, že matku maloletej vždy podporoval, po tom čo začali spoločne žiť, ju finančne zabezpečoval, platil jej letenky, aby mohla navštevovať svoju rodinu na Slovensku po narodení dcéry, finančne zabezpečoval potreby dieťaťa i chod celej domácnosti. Dával matke všetko, čo mohol, nechcel aby pracovala, chcel pre ňu zabezpečiť vysokoškolské štúdium. Vybavil jej súkromné zdravotné poistenie a povolenie na pobyt. Nakoľko už pred ich zoznámením pracovala v Španielsku, mala identifikačné číslo cudzinca. Tehotenstvo prišlo neočakávane, snažil sa matku presvedčiť, aby nešla na interrupciu. Po narodení dcéry sa dohodli, že budú žiť spolu ako rodina v Španielsku, kde sa aj matka presťahovala, podľa jeho názoru boli šťastná rodina, trávili spolu posledné Vianoce, pred ktorými dieťa

v Madride za účasti rodiny zo Slovenska dieťa pokrstili. Uviedol, že vedel o určitých psychických problémoch svojej partnerky, pripustil, že mali menšie nehody, ktoré pripisoval tomu, že matka dieťaťa bola veľmi mladá a ešte neskúsená. Vždy s jeho súhlasom matka odchádzala na Slovensko zaočkovať dieťa a navštíviť rodinu., tak ako naposledy 21.7.2010. Kúpil jej letenku, pričom spätočnú cestu dohadovali vždy dodatočne. Pred posledným odchodom ich navštívila matkina sestra, venoval im voľný čas, išli spoločne k moru. Nikdy nesúhlasil, aby matka zostala s dieťaťom na Slovensku. V Španielsku dieťa malo vytvorené zázemie, pravidelne sa ako rodina stretávali i s jeho rodičmi a súrodencami, s ktorými mala matka maloletej pekné vzťahy. Popiera, že by matku fyzicky alebo psychicky týral. Pracuje ako inžinier v nadnárodnej leteckej spoločnosti a v prípade, že sa matka odmietne vrátiť do Španielska spolu s dcérou, dokáže zabezpečiť osobnú starostlivosť, výchovu i všetky potreby pre svoju dcéru.

Podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodnoprávne záväzky.

Podľa čl. 1 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí prijatého v Haagu dňa 25. 10. 1980, publikovaného v oznámení Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky pod č. 119/2001 Z. z. (ďalej len "Dohovor"),

cieľom tohto dohovoru je

- a) zabezpečiť okamžitý návrat detí, ktoré boli neoprávnene premiestnené do niektorého zmluvného štátu alebo sú v ňom zadržované, a
- b) zabezpečiť, aby opatrovnícke práva a práva styku podľa právneho poriadku jedného zmluvného štátu sa účinne dodržiavali v ostatných zmluvných štátoch.

Podľa čl. 3 Dohovoru

Premiestnenie alebo zadržanie dieťaťa sa považuje za neoprávnené, ak

- a) je porušením opatrovníckeho práva, ktoré nadobudla osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba buď spoločne, alebo samostatne podľa právneho poriadku štátu, na ktorého území malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením alebo zadržaním, a
- c) v čase jeho premiestnenia alebo zadržania sa toto právo aj skutočne vykonávalo buď spoločne, alebo samostatne, alebo by sa takto vykonávalo, ak by nedošlo k premiestneniu či zadržaniu.

Opatrovnícke právo uvedené v písmene a) možno nadobudnúť najmä priamo zo zákona

alebo na základe rozhodnutia súdu alebo správneho orgánu, alebo na základe dohody

platnej podľa právneho poriadku tohto štátu.

Podľa čl. 12 Dohovoru

Ak bolo dieťa neoprávnene premiestnené alebo zadržané podľa článku 3 a v deň začatia konania pred justičným alebo správnym orgánom zmluvného štátu, v ktorom sa dieťa nachádza, neuplynula odo dňa neoprávneného premiestnenia alebo zadržania lehota jedného roka, nariadi príslušný orgán okamžite návrat dieťaťa.

Justičný alebo správny orgán nariadi návrat dieťaťa, aj keď sa konanie začalo po uplynutí lehoty jedného roka uvedenej v predchádzajúcom odseku, okrem prípadu, že sa preukáže, že dieťa sa už zžilo s novým prostredím.

Ak justičný alebo správny orgán dožiadaného štátu má dôvod domnievať sa, že dieťa bolo premiestnené na územie iného štátu, môže zastaviť konanie alebo zamietnuť žiadosť o návrat dieťaťa.

Podľa čl. 13 Dohovoru

Bez ohľadu na ustanovenie predchádzajúceho článku justičný alebo správny orgán dožiadaného štátu nemusí nariadiť návrat dieťaťa, ak osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba, ktorá nesúhlasí s jeho vrátením, preukáže, že

a) osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba, ktorá mala dieťa v osobnej starostlivosti, v čase premiestnenia alebo zadržania opatrovnícke právo skutočne nevykonávala alebo že súhlasila, či následne sa zmierila s premiestnením alebo zadržaním, alebo

b) existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat by dieťa vystavil fyzickej alebo duševnej ujme alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie.

Justičný alebo správny orgán môže odmietnuť nariadiť návrat dieťaťa aj vtedy, ak zistí, že dieťa nesúhlasí s návratom, a ak dosiahlo vek a stupeň vyspelosti, v ktorom je vhodné zohľadniť jeho názory.

Pri hodnotení okolností uvedených v tomto článku justičné a správne orgány vezmú do úvahy informácie o sociálnom prostredí dieťaťa, ktoré poskytol ústredný orgán alebo iný príslušný orgán štátu obvyklého pobytu dieťaťa.

Podľa čl. 19 Dohovoru

Rozhodnutie podľa tohto dohovoru o návrate dieťaťa nemožno považovať za rozhodnutie o určení opatrovníckeho práva.

Podľa § 2 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom ustanovenia tohto zákona sa použijú, len pokiaľ neustanovuje niečo iné medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná alebo zákon vydaný na vykonanie medzinárodnej zmluvy.

S poukazom na citované zákonné ustanovenia a vykonané dokazovanie súd dospel k záveru, že návrhu nie je možné vyhovieť.

Súd mal preukázané, že maloletá A. L. W. sa narodila matke z mimomanželského vzťahu rodičov na Slovensku. Na základe rozhodnutia oboch rodičov, tak otca ako i matky, zabezpečiť pre dieťa kompletnú rodinu sa matka rozhodla presťahovať cca 2 mesiace po narodení maloletej do Španielska kde od júla 2009 do 21.7.2010 žila v spoločnej domácnosti s otcom maloletej. Po narodení maloletej rodičovské práva a povinnosti k maloletému nadobudli obaja rodičia, od júla 2009 ich spoločne vykonávali v spoločnej domácnosti v Španielsku, pričom súd neprihliadol na tvrdenie matky, že otec svoje rodičovské práva nevykonával, keďže osobnú starostlivosť o dieťa v tak útlom veku vykonávala počas pracovnej zaneprázdnenosti otca matka na materskej dovolenke.

V zmysle Nariadenia rady (ES) č. 2201/2003 z 27. 11. 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, pojem opatrovnícke právo zahŕňa práva a povinnosti súvisiace s osobnou starostlivosťou o dieťa, najmä právo určiť miesto obvyklého pobytu dieťaťa.

Neoprávneným premiestnením alebo zadržiavaním dieťaťa sa rozumie porušenie opatrovníckeho práva v danom prípade nadobudnutého zo zákona, podľa práva členského štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením alebo zadržaním a za predpokladu, že to právo sa skutočne vykonávalo, buď spoločne alebo samostatne, alebo by sa takto bolo vykonávalo, ak by nedošlo k premiestneniu alebo zadržaniu. Opatrovnícke právo sa považuje za vykonávané spoločne, ak na základe rozsudku alebo zo zákona jeden nositeľ rodičovských práv a povinností nemôže rozhodnúť o mieste pobytu dieťaťa bez súhlasu druhého nositeľa rodičovských práv a povinností.

Súd mal preukázané, že dieťa nadobudlo rozhodnutím oboch rodičov obvyklý pobyt na území Španielska. Rozhodnutie vytvoriť kompletnú rodinu a spolužitie v jednej domácnosti v mieste bydliska otca, matka v konaní potvrdila. Existenciu takto nadobudnutého obvyklého pobytu nemožno vyvrátiť obranou matky, že dieťa absolvovalo povinné očkovania na Slovensku, kde matka chodila na krátkodobé pobyty, alebo úmyslom niekedy v budúcnosti spoločne žiť na Slovensku. Úmysel matky žiť v Španielsku taktiež preukazuje jej prihlásenie k trvalému pobytu, zdravotné poistenie, hľadanie si zamestnania, štúdiom na vysokej škole, taktiež i prihlásenie dieťaťa do predškolského zariadenia, ktoré malo začať navštevovať od septembra 2010.

V ďalšom súd skúmal, či skutočne došlo k neoprávnenému premiestneniu dieťaťa matkou dňa 21.7.2010 zo Španielska na územie Slovenskej republiky. V konaní mal súd preukázané najmä výsluchom oboch rodičov, že k neoprávnenému premiestneniu dieťaťa matkou v zmysle vyššie uvedeného Dohovoru skutočne došlo, keďže matka v čase odchodu na Slovensko dňa 21.7.2010, nebola rozhodnutá, že sa do Španielska nevráti a rodičia sa dohodli, že matka tak, ako aj tri krát pred tým, vycestuje na Slovensko na krátky pobyt z dôvodu zdravotnej prehliadky dieťaťa a návštevy rodiny, s čím otec súhlasil a zakúpil jej letenku. Otec matke súhlas na zmenu obvyklého pobytu dieťaťa nikdy nedal, ani pred jej odchodom dňa 21.7.2010 dať nemohol, ako matka uvádza, keďže v tom čase ani ona sama nevedela, že sa do Španielska už definitívne nevráti. Po tom, čo matka túto skutočnosť otcovi oznámila, tento sa okamžite dňa 4.8.2010 obrátil na príslušné orgány so žiadosťou o návrat dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu.

Súd v konaní nezistil iné závažné skutočnosti, pre ktoré by návrat maloletej nemohol nariadiť a to v zmysle článku 13 Dohovoru, na ktorý sa matka odvolávala, nakoľko matka v konaní nepreukázala svoje tvrdenia o fyzickom a psychickom týraní seba, alebo maloletej zo strany otca maloletej, súd nezistil žiadne existujúce nebezpečenstvo, že by návrat dieťa vystavil fyzickej alebo duševnej ujme, alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie. Podľa konštatácie Krízového centra J. v tiesni v M., ktorého je matka klientkou od 26.8.2010 a z ktorého vyplýva, že bola zaradená do prvej skupiny pre zastrašovanie, vyhrážanie sa a fyzické útoky, podľa názoru súdu takýmto dôkazom nie je. Súd poukazuje na výpoveď matky, z ktorej vyplýva, že ju jej partner fyzicky nikdy nenapadol, že z jeho strany išlo o určitý psychický nátlak, ktorého intenzitu súd nemôže aktuálne primerane vyhodnotiť, keďže ide o nepreukázané tvrdenia matky. Rodina bývala v spoločnej domácnosti, otec matke zabezpečoval štúdium i pobyty na Slovensku. Matka sa v čase trvania podľa nej udávaného psychického násillia neobrátila na príslušnú políciu ani iné príslušné orgány v mieste ich spoločného bydliska, z ktorých záznamov by tvrdené skutočnosti mohli byť preukázané.

Takto vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že maloletá A. L. W. nadobudla na území Španielska obvyklý pobyt tak, ako to má na mysli článok 3 písm. a) Dohovoru, pričom došlo k jej neoprávnenému premiestneniu a preto nariadil návrat maloletej.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. a) O. s. p.

O trovách štátu súd rozhodol podľa § 141 ods. 2 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Bratislave prostredníctvom Okresného súdu Bratislava I, písomne, vo troch vyhotoveniach.